

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 43793-09-21 וייס נ' חברה למפעלי כלכלה ותרבות לעובדי המדינה בעמ

תיק חיצוני:

בפני כבוד הרשמת בכירה אביגיל ון-קרפלד

תובע הלל וייס

נגד

נתבע חברה למפעלי כלכלה ותרבות לעובדי המדינה בעמ

1 פרוטוקול נמסר לצדדים ופסק הדין ניתן בתמצית בהתאם לתקנה 15(ב) לתקנות שיפוט בתביעות
2 קטנות (סדרי דין) התשל"ז – 1976.

פסק דין

3 אשר לטענת התובע שנשלחו לו דברי פרסומת בניגוד לחוק התקשורת ללא הסכמתו, גם לאחר
4 שביקש הסרה פעמיים, הנתבעת טענה, בין היתר, שלא מתקיים הרכיב של "דבר פרסומת" לחוק
5 התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן – החוק).
6

7 דבר פרסומת מוגדר בסעיף 30א(1) כמסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או
8 שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת.
9

10 ביהמ"ש סבור שבמקרה זה אין מדובר במסר המופץ באופן מסחרי קלאסי. הנתבעת אינה חברה
11 מסחרית או גורם מסחרי קלאסי. הנתבעת היא מועדון צרכנות, המוכר כ"מועדון טוב", שנועד
12 להעניק **שירותי רווחה לעובדי המדינה בדמות מידע על תרבות ופנאי מסובסדים**. הנתבעת טוענת
13 שהיא מתוקצבת על ידי אוצר המדינה ומוציאה כספים לסבסוד הטבות לחבריה ומשקיעה משאבים
14 למציאת הטבות. נטען עוד, כי שכר 2-3 עובדי הנתבעת אינו מותנה בפרסום, בשיווק או במכירות.
15

16 ביהמ"ש סבור שאין מדובר באותו מסר המופץ באופן מסחרי אליו התכוון המחוקק בסעיף 30א(1)
17 לחוק. הפסיקה אליה הפנתה הנתבעת בכתב ההגנה מלמדת שהעדרו של אינטרס ישיר או עקיף
18 לנתבעת מדבר נגד הכללת המידע שנשלח לתובע כ"דבר פרסומת" מה גם שהמידע ששלחה הנתבעת
19 לא נועד להביא את התובע להתקשר עם הנתבעת.
20

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 43793-09-21 וייס נ' חברה למפעלי כלכלה ותרבות לעובדי המדינה בעמ

תיק חיצוני:

קיימות חברות עסקיות שונות במשק שעוסקות בשיווק ופרסום של מוצרי חברות אחרות בדרך של מכירת קופונים, הטבות או דילים וכו'. באמצעות כוח הקנייה הקבוצתית משיגים חברות אלה מחירים שאין להם תחרות, כשהמטרה היא ליצור לעצמן רווח כספי-מסחרי. אין זה המקרה שלפני. לנתבעת אין רווח לעצמה ואין מטרתה להרוויח כסף באמצעות השירות שהיא נותנת.

גם אם תאמר אחרת, שמדובר במסר מסחרי וכו', ברע"א 4806/17 פסגות בית השקעות בע"מ נ' זיו גלסברג (25.10.17) נקבע כי השאלה אם מסר המופץ באופן מסחרי שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת תלויה במטרה שאותה היא באה להגשים ולא בהכרח באופן שבו נמען סביר היה מבין אותה. המטרה שאותה דברי הפרסומת באו להגשים במקרה זה אינה לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת, אלא המטרה היא להשיג רווחה לעובדים לגימלאים ולמשפחותיהם. הנתבעת אינה מפרסמת את מוצריה שלה או שירותיה שלה וכל מטרתה להביא לידיעת החברים הטבות שונות שהשיגה עבורם בתחום התרבות והפנאי.

גם שיקולי מדיניות מורים על דחיית התביעה שכן לא להודעות מסוג אלה ששלחה הנתבעת נועד חוק התקשורת ודומה כי חיוב הנתבעת לא רק שלא יטיב עם ציבור חברי המועדון אלא להיפך.

גם אם תאמר כי מדובר בדבר פרסומת וכו' דיון בסוגיית ההסרה מביא למסקנה שאין מקום לפיצוי. לאחר שהתובע נתן הסכמה לקבלת הודעות אין מנוס מכך שהוא ישלח הודעת הסרה כדי להפסיק את משלוחן כפי שנעשה במקרה זה. יש להצר על כך שהנתבעת לא מילאה אחר הבקשות. במקרה זה הנתבעת טענה כי מיד לאחר הפניה הראשונה להסרה ביום 31.12.20 (ע' 4 בכתב התביעה) התובע הוסר ביום 5.1.21 מרשימת הדיוור בדוא"ל. בשל טעות אנוש לא הוסר מדיוור בדרך של משלוח מסרונים. כאשר פנה בשנית כעבור חמישה חודשים ולאחר שנשלחו אליו 16 מסרונים נוספים הוא ביקש את הסרתו מרשימת הדיוור, דבר שהנתבעת סברה שכבר עשתה. לטענת הנתבעת היא שלחה מענה בכתב שבו הדריכה את התובע כיצד להסיר עצמו מרשימת הדיוור אך הוא לא עשה כן.

במקרה זה הנתבעת פעלה באופן מחמיר בהתאם להוראות כל דין בנוגע לדיוור מסחרי (הגם שהנתבעת אינה מחשיבה את הודעותיה ככאלו וכך גם סבור בימ"ש זה) ואיפשרה הסרה באמצעות שימוש בלחצן "הסר". הפסיקה קבעה כי השימוש בזכות הסירוב צריכה להעשות בתום לב: רע"א 4704/20 אליו הפנתה הנתבעת.

גם אם תאמר שמדובר בדבר פרסומת לפי חוק התקשורת הרציונלים של החוק שנועדו למנוע בעיות של אבטחת מידע, חדירה למחשבים ללא היתר והפצת וירוסים אינם מתקיימים במקרה זה. התובע

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 43793-09-21 וייס נ' חברה למפעלי כלכלה ותרבות לעובדי המדינה בעמ

תיק חיצוני:

ידע בדיוק ממי הוא מקבל את ההודעות ולא הייתה מניעה או חשש שיקליק על הסר מבלי לסכן את עצמו.

בשולי פסק הדין מוצא ביהמ"ש להוסיף, שאין מחלוקת של ממש שבתוך התקנון שהתובע שאישר על מנת להירשם לאתר הנתבעת נרשם, כי החותם על התקנון מאשר שליחת הודעות (סעיף 45 בכתב התביעה). טענת התובע היא שהדבר אינו מהווה הסכמה וכי לא לכך התכוון המחוקק מה גם שבאופן כמעט מוחלט אין הנמען קורא את התקנון. סעיף 30א(ב) לחוק מורה שיש לקבל הסכמה ואינו מורה כיצד יש לעשות כן. התובע לא צרף פסיקה מנחה או מחייבת שאופן קבלת ההסכמה על ידי הנתבעת היא בניגוד לחוק התקשורת או שלא לפי כוונת המחוקק. הטענה נדחית.

סוף דבר, אף שביהמ"ש מבין ללבו של התובע הוא אינו סבור שהמחוקק התכוון למקרה כגון זה בחוקקו את חוק התקשורת.

אשר לטענה בדבר הפליה לא מצאתי ממש בטענה.

התביעה הנדחית.

מחמת שהנתבעת עצמה מודה שהשירות היה לקוי אין צו להוצאות.

ניתן היום, י' אדר ב' תשפ"ב, 13 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

אביגיל ון-קרפלד, רשמת בכירה

